HONEYCOMB 1/2 (October 2000): 47–55

God and Money

Robert CHOY

What are your first thoughts when you read this topic? Many people never consider that the subject of God *and* money go together, at least not in the way that God *and* love or God *and* faith do. For others, the well-known Bible phrase "the love of money is the root of all evil" comes to mind, and they somehow feel that even thinking about "money" in the context of their Christian faith is wrong.

In considering this subject, we need to start by being honest with ourselves. For most of us this means acknowledging that deep down in our hearts we find security in what money can buy and do for us. We recognize we have a practical need for it in our daily lives—for food, housing, transport, our family, and other legitimate needs. Then there are the things that we see others have, and that we want in our own lives—better clothes, a new bike or car, etc.

Many reading this article know what it is to have little or no money. As a developing country, Cambodia has serious problems with money corruption at all levels of society.

We have a choice. We can let the world around us influence our attitudes and practices, or we can find what God's word says about money and seek to apply His wisdom in our lives. This article aims to do the latter, so that we may "live a life worthy of the Lord and may please Him in every way" (Col 1:10). Since God is primarily interested in our motives and where our "heart" truly is, we will examine the "attitudes" people commonly have towards money—greed, contentment, and giving. A follow-up

article in the next edition of *Honeycomb* will then look at what God's word says about the "practical" aspects of handling money—earning, spending, saving, and debt.

Why Should We Study about "God and Money"?

Here are six reasons:

- because the Bible **TEACHES** about it. There are over 700 direct references to money or wealth in the Bible. Jesus' parables and teachings often used money as a way of understanding truth about God and His kingdom—the rich young ruler, the parable of the talents, the poor widow who gave everything she had, the rich man who built up barns, etc. God's word is *not* silent on the subject of money, so it must be important!
- because money can **TRAP** and deceive us. We need to be warned of the deception and danger of loving money. When we want to become rich we can fall into temptation and into many foolish and harmful desires that can bring ruin and destruction (1 Tim 6:9).
- because money **TESTS** whether our heart is truly devoted to God or not. Our deceitful human heart fools us into thinking that somehow loving money while we are serving God is possible. However, while we can deceive ourselves, we can't fool God. Matthew 6 says that if our treasure is money, our heart will also be devoted to it. It is clear that "you cannot serve both God and money."
- so that we might **TRUST** in God and not forget Him when we have money and wealth. It is easy to become proud and forget God when we prosper. We need to remember that it is God who gives us the ability to earn the money we have (Deut 8:13–14, 17–18).
- so that one day God can entrust us to look after "**TRUE**" riches of eternal value. If we are faithful in wisely handling money or "worldly riches," God can then entrust us to look after His true riches of far greater eternal value (Luke 16:11).

- so that God can **TRANSFORM** our understanding of money, rather than us conforming to the world's attitude and practices.

Greed

The Dangers of Greed. Greed is the desire for money and possessions, a craving for more than what we have, and not being satisfied or content. Both the Old and New Testaments warn us about the danger of greed and its consequences.

- **Exodus 20:17** (the tenth commandment) says that it is wrong to covet anything that belongs to your neighbor. Covet means "to want to have the possessions of others." It is much more than admiring what others have, but includes feeling envy, and resenting the fact that others have what you don't have. While the word "neighbor" means anyone outside ourselves, isn't it often those closest to us—our friends, work colleagues, and those who live next door (our literal neighbors)—of whom we are jealous? Those closest to us have the greatest potential to create feelings of covetousness in us, as we so easily see what *they* have and what *we* do not.
- **Ecclesiastes 5:10** says that if we love money we'll never have enough or be completely satisfied.
- **Luke 12:15–21**. Jesus tells us to "be on our guard against all kinds of greed," and that how much we own is not the "true" purpose or meaning of our life. He reminds us that:
  - ◊ we need to *be on our guard*. Why? Because greed often lurks at the door of our lives. We need to be aware of this and take action to protect ourselves.
  - ◊ there are *all kinds of greed*. Greed is like temptation that comes in many different ways which are not always obvious. Greed can be present in different areas of our lives.
  - ◊ we need to remember *the true purpose or meaning of our life is not how much we own*. Remembering this will stop greed taking a hold of our lives.

- **1 Timothy 6:9–10** tells us how greed and the love of money will lead us into foolish and harmful desires that end in ruin and destruction. In addition, the love of money is a root of all kinds of evil: it can lead us to wander from our faith and experience much grief or sorrow. Once we let greed enter our lives, the end result will surely be bad for us.

Are We Trying to Serve Two Masters? The tax collectors in Jesus' time were greedy for money, and took from the poor more than they should have for their own gain. While I hope that we don't exercise this extreme form of greed, we probably do struggle with mixed motives, if we are truly honest.

While trying our best to follow and serve God, we may sense the subtle temptation to try to serve money at the same time. Although our hearts deceive us into thinking we can somehow serve both these "masters," Matthew 6:24 tells us clearly what Jesus thinks: "you *cannot* serve both God and money."

1 Tim 6:5 warns us about wrongly supposing that "godliness is a means to financial gain." The Bible gives us many examples of those who tried to "serve two masters," and the consequences for their lives. It is good to learn from their mistakes:

- In Luke 18:18–24, the rich young ruler kept all the commandments of God since he was a child, so was a morally upright man. He had only one weakness—he loved money also. His mixture of motives was a desire to please God but also a love of riches. The result of his meeting with Jesus was that he "walked away sorrowfully." Jesus used this example to teach how difficult it is for those who love riches to enter the kingdom of heaven.
- In Matthew 26:14–15 we read of Judas, who is probably the clearest example of greed in the Bible. He was a disciple of Jesus, but his love for money was used by Satan to get him to betray the Lord. He received thirty pieces of silver, but committed suicide soon after.

- In Acts 5:1–4, Ananias and Sapphira generously sold their land and gave the proceeds to the church, but secretly kept back part of the money they had received. They were trying to serve God by being generous to the church, but wanted some of the money and the praise of people for themselves. When they lied to Peter about keeping some of the money secretly for themselves, they came under the judgment of God and died.
- Numbers 22–24 tells the story of Balaam, a prophet of God in the early days of Israel. He tried to use the special power that God had given him for personal gain. Because of his desire for money, he was hired to curse God's people. Balaam had a mixture of motives—he was committed to obey God, yet he also desired personal gain. 2 Peter 2:15 says that he loved the "wages of wickedness." Later, he lost his money and his life.

Contentment

Contentment is "realizing that God has given to us everything we *need* for our present happiness." What we *need* is very different from what we *want*! The Bible encourages us to be at peace and satisfied with:

- *what we have.* The world around us tells us that more and more possessions will bring us happiness. But Heb 13:5 says to "keep your lives free from the love of money and be content with what you have."
- *whatever our circumstances are, be they good or bad.* We need to follow Paul's example when he says, "I have learned to be content whatever the circumstances, whether well fed or hungry, whether living in plenty or in want" (Phil 4:11–12).
- *what we earn* (Luke 3:14). It is easy to compare our pay with that of others, and to feel not happy that they receive more than we. Our attitude instead should be that "we work with all our heart, as working for the Lord, not for men, since we know that we will receive . . . from the Lord . . . a reward" (Col 3:23–24).

- *others being blessed or having an advantage over us.* In Gen 13:8–11, Abraham allowed Lot to take first choice of the land which lay before them. He was content for Lot to be blessed with more fertile land, rather than taking it for himself. If we learn contentment, we can be happy with others being blessed or having more than we.

Three Secrets of Contentment. The first secret of being content lies in our attitude. We need to be *grateful* and to *enjoy what we have* (money, possessions, health, family), rather than *complain about what we don't have.* We should not compare what we are or have with those around us, as this results only in pride (if we have more) or envy (if we have less).

The second secret is based on our relationship with God. The best example is found in Paul, whose "secret" of contentment was being able to draw on the inner strength of God in his life for everything he needed (Phil 4:13).

Third, we can be content by always remembering the following truths:

- God will never leave us or forsake us (Heb 13:5). The assurance of God's faithfulness and presence in our lives will bring us contentment, whatever our financial situation.
- We brought nothing into this world when we were born, and we can take nothing out when we die (1 Tim 6:7). Our money and possessions are only temporary, and have no value in eternity once we have finished here (Matt 6:19). Godliness with contentment is great gain (1 Tim 6:6). A contented and godly life is of greater benefit than trying to accumulate possessions.
- Having sufficient for our needs should be our goal. The writer of Prov 30:8–9 says, "Give me neither poverty (too little) nor riches (too much), but give me only my daily bread (just enough to satisfy), otherwise I may have too much and forget you, or I may become poor and steal and dishonor the name of my God."

Having the above attitudes, relying on God's strength rather than our own, and remembering the truths of God's word, will help us to be content whatever circumstances we face.

Giving

We support God's work and purposes in the world by giving to His people and those in need. In giving to others, our inner motivation is of primary importance.

Three Reasons for Giving. "Freely you have received, freely give," says Matt 10:8. "God loved the world so much, that He gave His one and only Son," reads the familiar John 3:16. First, then, *we give to others as a natural response to having received* so much from God. When we truly appreciate all that we have received from God, we should freely want to give to others, out of gratitude for what God has generously given us.

Second, *giving breaks the power of greed and materialism* (placing too much importance on material things) in our lives. 1 Tim 6:17–18 encourages us *not* to put our hope in wealth, but to put our hope in God and to *be generous and willing to share.* Similarly, in Luke 18:22 Jesus encourages the rich young ruler to "sell all you have, *and give to the poor. . . .*" The practice of deliberately giving to others destroys the power of greed and of "wanting of more and more" which can so easily take hold of our lives.

In Acts 20:35 Jesus said that "it is more blessed to give than to receive." The generous man will himself be blessed, says Prov 22:9. Thus the third reason for giving is that when we generously do so, *we in turn receive God's blessings.* 2 Cor 9:6 describes the law of sowing and reaping as "whoever sows sparingly will also reap sparingly, and whoever sows generously will also reap generously." When we give generously, we will receive blessings from God in ways we may not ever have imagined. Luke 6:38 encourages our giving by promising that "in the same measure that we give, so we will receive." How much we

give *out* to others will determine how much we receive *into* our lives.

To Whom Should We Give? The Bible tells us that we should give to:

- Those who work and minister in the church. 1 Tim 5:17; 1 Cor 16:1
- God's people who are in need. Rom 12:13; 2 Cor 8:14; James 2:14–17
- Those from whom we receive spiritual encouragement or teaching. Rom 15:27; Gal 6:6
- The poor and needy. Matt 6:2

Prov 19:17 says that he who is kind to the poor lends to the Lord, and he will reward him for what he has done. If we "lend" to the Lord, He will surely reward us later.

How Much Should We Give? Ten percent of income (the tithe) is clearly mentioned in the Old Testament (Mal 3:8–10). While the New Testament does not provide a specific figure, the principles of tithing in Deut 14:22–28, as well as the principle generosity noted above in 2 Cor 9:6 and Luke 6:38, indicate we should give at least ten percent, and more, as God prospers us financially.

The following examples of giving in the Bible, help guide us further:

- Malachi 3:8 indicates we can be *robbing God if we don't give* what is rightfully His—if we do tithe (v 10), we will receive tremendous blessing.
- Abraham offered *10% of everything* he had to the priest in Gen 14:20.
- God's people should give *in proportion to the way God has blessed* them (Deut 16:17).
- The Corinthians gave even *beyond their ability* in 2 Cor 8:3.
- Cornelius gave *generously* to those in need in Acts 10:2
- A poor widow put in *all she had* to live on in Mark 12:44

- David desired to give only what has *cost him something personally* in 2 Sam 24:24
- In the early church *all possessions* were shared among the believers (Acts 4:32).

How Should We Give?

We should give . . . to God the *first and the best* from the wealth we gain. Prov 3:9

We should give . . . *cheerfully*, not reluctantly or under compulsion. 2 Cor 9:7

We should give . . . *generously* on every occasion. 2 Cor 9:11

We should give . . . with our *very best effort.* 2 Cor 8:7

We should give . . . *in secret* so that no one but God himself can see us. Matt 6:3-4

We should realize that . . . it is a *privilege* to give to God's people. 2 Cor 8:4

We should have . . . a *discipline of setting aside money* each week in accordance with our income. 1 Cor 16:2

May our generous gifts, as Paul says, prove to be a "fragrant offering, an acceptable sacrifice, pleasing to God." As a result of our giving, there is the wonderful promise that "God will (in turn) meet all our needs according to his glorious riches in Christ Jesus" (Phil 4:18–19).

សំណុំឪកឃ្មុំ ១/២ (តុលា ២០០០): ៥៦-៦៧

ព្រះ និង ប្រាក់

ដោយ វុចិត ឆយ

****

នៅពេលដែលអ្នកបានអានអត្ថបទនេះ តើចំណាប់អារម្មណ៍ដំបូងរបស់អ្នកជាអ្វីទៅ? មានមនុស្សជាច្រើនមិនបានគិតថារឿងព្រះ និង ប្រាក់នេះត្រូវទៅស្របជាមួយគ្នានោះឡើយ តែយ៉ាងហោចណាស់ក៏មិនដូចគ្នាព្រះជាម្ចាស់ និង សេចក្ដីស្រឡាញ់ ឬ ព្រះជាម្ចាស់ និង ជំនឿនោះបានទេ ។ ចំពោះអ្នកខ្លះ គឺគេចាំយ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងគំនិតរបស់គេនូវព្រះគម្ពីរដ៏ល្បីល្បាញមួយ ខដែលចែងថា “ការស្រឡាញ់ប្រាក់នោះជាឫសគល់នៃអំពើអាក្រក់” សូម្បីតែគិតអំពី“ប្រាក់”ក៏គេគិតថាខុសឆ្គង ចំពោះជំនឿគ្រីស្ទបរិស័ទរបស់គេដែរ ។

ក្នុងការពិចារណាចំពោះផ្នែកនេះ យើងចាប់ផ្ដើមស្មោះត្រង់ជាមួយខ្លួនយើងជាមុនសិន ។ ដ្បិតក្នុងចំណោមគ្នាយើងភាគច្រើន រឿងនេះមានន័យថាព្រមទទួលស្គាល់ដល់ជម្រៅដួងចិត្តរបស់យើង យើងយល់ឃើញថាសន្តិសុខ/ក្ដីសុខសាន្ត ដែលប្រាក់អាចទិញរបស់អ្វីផ្សេងៗ និង ជួយសម្រួលរឿងគ្រប់យ៉ាងសំរាប់យើង ។ យើងទទួលស្គាល់ថា យើងមានសេចក្ដីត្រូវការយ៉ាងពិតជាក់ស្ដែងសំរាប់ការប្រើប្រាក់ នៅក្នុងការរស់នៅប្រចាំថ្ងៃរបស់យើង ដូចជា អាហារ ជំរកស្នាក់នៅ ថ្លៃដឹកជញ្ជូន ចំណាយនៅក្នុងគ្រួសាររបស់យើង និង សេចក្ដីត្រូវការស្របច្បាប់របស់យើងផ្សេងៗទៀត ។ ក្រោយមកទៀតមានរបស់ជាច្រើនដែលយើងឃើញអ្នកដទៃមាន ហើយនិងយើងចង់មានដូចគេដែរ នោះដូចជាខោអាវថ្មី កង់ថ្មី ឬ ឡានថ្មី ជាដើម . . . ។

មនុស្សជាច្រើន ដែលបានអានអត្ថបទនេះនឹងដឹងច្បាស់ពីការដែលត្រូវតែមានប្រាក់តិចតួច ឬ មិនចាំបាច់មានប្រាក់សោះនោះ ។ ក្នុងខណៈដែលកម្ពុជា

ជាប្រទេសកំពុងអភិវឌ្ឍន៍ បញ្ហាលុយកាក់ ជាបញ្ហាធ្ងន់ធ្ងរមែនទែន ដោយមានអំពើពុករលួយជាមួយប្រាក់នេះ គ្រប់ជាន់ថ្នាក់ទាំងអស់នៅក្នុងសង្គម ។

យើងមានឱកាសក្នុងការជ្រើសរើសដើម្បីធ្វើការសម្រេចចិត្ត ។ យើងអាចឲ្យមជ្ឈដ្ឋាន ដែលនៅជុំវិញយើងមានឥទ្ធិពលគ្របដណ្ដប់មកលើឥរិយាបទ និង ការប្រព្រឹត្តិរបស់យើង ឬ ក៏យើងអាចរកព្រះបន្ទូលព្រះ ដែលបានចែងពីប្រាក់ ហើយនិងប្រើព្រះគតិបណ្ឌិតនោះ នៅក្នុងជីវិតរបស់យើងបាន ។ អត្ថបទនេះមានបំណងជួយបង្រួបនូវ ចំណុចខ្វះខាតចុងក្រោយ ដើម្បីឲ្យយើងអាច "រស់នៅក្នុងជីវិត បែបគួរនឹងព្រះអម្ចាស់ និងគាប់ព្រះហឫទ័យ នៅក្នុងគ្រប់ទាំងផ្លូវ (កូឡុសៈ១:១០) ។ ដោយហេតុតែ ព្រះជាម្ចាស់យកព្រះហឫទ័យទុកដាក់ជាដំបូងលើសន្ដុះចិត្ត និង ដួងចិត្តពិតប្រាកដរបស់យើងនៅឯណានោះ យើងនឹងពិចារណាមើលនូវ "អកប្បកិរិយា" ដែលមនុស្សយើងជាទូទៅមានចំពោះប្រាក់ដូចជា ការលោភលន់ ការស្អប់ចិត្ត និង ការថ្វាយដង្វាយ/ការចែកទាន ។ នៅក្នុងអត្ថបទ ជាបន្ទាប់ក្នុងការបោះពុម្ពលើកក្រោយរបស់ សំណុំទឹកឃ្មុំ យើងនឹងពិនិត្យមើលព្រះបន្ទូលព្រះជាម្ចាស់ ដែលចែងពីទិដ្ឋភាព "ជាក់ស្ដែង" នៃការចាត់ចែងពីប្រាក់កាស ដូចជាការរកប្រាក់ ការចំណាយប្រាក់ ការសន្សំប្រាក់ និង ការជាប់បំណុលដោយសារប្រាក់ ។

ហេតុអ្វីបានជាយើងត្រូវសិក្សាអំពី "ព្រះ និង ប្រាក់" ?

នេះនែ៎ ជាហេតុផលទាំងប្រាំមួយយ៉ាងដូចតទៅ៖

- ពីព្រោះព្រះគម្ពីបាន ចរច្រៀង អំពីប្រាក់នេះ ។ មានខគម្ពីរយោងជាង ៧០០ ដែលនិយាយទាក់ទងជាមួយនឹងប្រាក់ ឬ ទ្រព្យសម្បត្តិ ។ រឿងប្រៀបប្រដូច និង សេចក្ដីបង្រៀនរបស់ព្រះយេស៊ូ តែងតែប្រើប្រាក់ ជាឧទាហរណ៍ពន្យល់ឲ្យយល់ពីសេចក្ដីពិត អំពីព្រះជាម្ចាស់ និង អាណាចក្ររបស់ព្រះអង្គ ដូចជារឿងប្រៀបប្រដូច បុរសអ្នកមានម្នាក់ រឿងប្រៀបប្រដូចប្រាក់ពាន់ ស្ត្រីមេម៉ាយក្រីក្រម្នាក់ ដែលបានថ្វាយទាំងអស់នូវអ្វីដែលគាត់មានរឿងប្រៀបប្រដូចពីបុរសអ្នកមាន/ថៅកែម្នាក់ ដែលបានសង់ជង្រុកស្រូវជាដើម ។ ព្រះបន្ទូលរបស់ព្រះជាម្ចាស់មិនបាននៅស្ងៀមស្ងាត់ មិនចែងពីលុយកាក់នោះឡើយ បើព្រះបន្ទូលបានចែងពីរឿងនេះ អ៊ីចឹងប្រាកដជាសំខាន់ហើយរឿងនេះ!

- ពីព្រោះតែប្រាក់អាចធ្វើឲ្យយើង **ជាប់អន្ទាក់** និង ក៏អាចបោកបញ្ឆោតយើងដែរ ។ ព្រះគម្ពីរបានព្រមានយើងចំពោះការឆបោក និង ការគ្រោះថ្នាក់ដោយសារស្រឡាញ់ប្រាក់ ។ នៅពេលដែលយើងចង់ក្លាយជាអ្នកមាននោះ យើងអាចក្លាយទៅជាធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីល្បួង និង ធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្តីប៉ងប្រាថ្នាដែលល្ងីល្ងើ និង ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ជាច្រើន ដែលជាហេតុអាចនាំមកនូវក្តីហិនវិនាស និង សេចក្តីអន្តរាយផ្សេងៗ (១ ធីម៉ូថេ ៦:៩) ។
- ពីព្រោះប្រាក់ អាច **សាកល្បងល** មើលពីចិត្តរបស់យើងថា តើចិត្តរបស់យើងពិតជាស្មោះស្ម័គ្រចំពោះព្រះជាម្ចាស់ ឬ ក៏អត់នោះទេ ។ ចិត្តរបស់មនុស្សយើង ដែលប្រកបដោយការបោកបញ្ឆោតបានធ្វើឲ្យយើងគិតទៅដល់ការស្រឡាញ់ប្រាក់ នៅក្នុងខណៈដែលយើងកំពុងបំរើព្រះជាម្ចាស់នោះក៏អាចទៅរួចដែរ ។ ទោះបីជាយ៉ាងណាក៏ដោយ យើងអាចបញ្ឆោតខ្លួនយើងបានតែយើងមិនអាចបញ្ឆោតព្រះជាម្ចាស់បានឡើយ ។ ម៉ាថាយជំពូក ៦ បានថ្លែងថា បើទ្រព្យសម្បត្តិប្រាក់កាសរបស់យើងនៅឯណា ចិត្តរបស់យើងនឹងដក់ នៅកន្លែងនោះដែរ ។ គឺច្បាស់ណាស់ដែលថា "អ្នកមិនអាចបំរើព្រះ និង បំរើប្រាក់ ផងបានទេ ។"
- ដើម្បីឲ្យយើងអាច **ទុកចិត្ត** ដល់ព្រះជាម្ចាស់ និង មិនឲ្យយើងភ្លេចព្រះអង្គនៅពេលដែលយើងមានប្រាក់ និង មានទ្រព្យសម្បត្តិ ។ គឺងាយណាស់ក្នុងការធ្វើឲ្យយើងមានអំនួត និង ភ្លេចព្រះ នៅពេលដែលយើងក្លាយជាអ្នកមានស្តុកស្តម្ភ ។ យើងត្រូវចងចាំថា ព្រះជាម្ចាស់ទេតើ ដែលផ្តល់ឲ្យយើងមានលទ្ធភាព ដើម្បីរកប្រាក់បាន (ចោទិយកថា ៨:១៣-១៤, ១៧-១៨) ។
- ដើម្បីឲ្យថ្ងៃមួយព្រះជាម្ចាស់អាចផ្ទុកផ្តាក់ឲ្យយើងមើលថែ "សម្បត្តិដ៏ ពិត " ដែលមានតម្លៃអស់កល្បជានិច្ច ។ បើសិនជាយើងស្មោះត្រង់ក្នុងការមើលថែប្រាក់កាស ឬ "សម្បត្តិលោកិយ" នេះ ដោយប៉ិនប្រសប់នោះ ព្រះជាម្ចាស់នឹងផ្ទុកផ្តាក់ឲ្យយើងមើលថែសម្បត្តិ ដ៏ពិតរបស់ព្រះអង្គ ដែលមានតម្លៃដ៏មហាសាលអស់កល្បជានិច្ច (លូកា ១៦:១១) ។
- ដើម្បីឲ្យព្រះជាម្ចាស់អាច **ចំផ្លាស់ចំប្រែ** ការយល់ដឹងរបស់យើងស្តីពីប្រាក់តែមិនឲ្យយើងត្រាប់តាមឥរិយាបទ និង ការប្រព្រឹត្តិរបស់លោកិយ ដែលទាក់ទងទៅនឹងរឿងប្រាក់កាស ។

សេចក្តីលោភលន់

គ្រោះថ្នាក់នៃការលោភលន់ ។ សេចក្តីលោភលន់ គឺជាការប៉ងប្រាថ្នាចង់បានកាន់តែច្រើនឡើងៗ ជាងអ្វីដែលយើងមាន ហើយនិង មិនដែលស្កប់ស្កល់ចិត្ត ឬ ពេញចិត្តនូវអ្វីដែលខ្លួនមានឡើយ ។ ទាំងគម្ពីរសញ្ញាចាស់និង សញ្ញាថ្មីព្រមានយើងពីសេចក្តីគ្រោះថ្នាក់នៃការលោភលន់ និង ផលវិបាកនៃការលោភលន់នោះ ។

- និក្ខមនំ ២០:១៧ (ក្រឹត្យវិន័យទាំងដប់ប្រការ) បានចែងថា ការកេងយករបស់អ្វីពីអ្នកជិតខាងខ្លួននោះ មិនត្រឹមត្រូវឡើយ ។ ការកេងយកមានន័យថា "ចង់បានរបស់អ្នកដទៃ" ។ គឺមិនបានកោតសរសើរដល់អ្នកដទៃ ដែលឃើញគេមាន តែបែរជាច្រណែនឈ្នានីសដល់អ្នកដទៃ ដោយព្រោះគេមានជាងខ្លួន ។ ពាក្យថា "អ្នកជិតខាង" គឺមានន័យថា អ្នកដែលមិនជាខ្លួនយើង មែនទេ? អ្នកទាំងនោះជាទូទៅនៅជិតដិតនឹងយើង គឺដូចជាមិត្តសម្លាញ់របស់យើង សហការី ដែលធ្វើការជាមួយយើង និង អ្នកដែលនៅជាប់របងជាមួយយើង (ជាអ្នកជិតខាង) ដែលយើងច្រណែន ។ អ្នកទាំងនោះ ដែលនៅជិតដិតនឹងយើង មានសក្តានុពលធំធេងណាស់ ដែលធ្វើឲ្យយើងមានអារម្មណ៍នៃការចង់កេងយករបស់គេ ដោយយើងឃើញថាគេមានតែយើងមិនមានដូចគេ ។
- សាស្តា ៥:១០ បានចែងថា បើយើងស្រឡាញ់ប្រាក់ យើងមិនដែលមានគ្រប់គ្រាន់ទេ ឬ ក៏មិនដែលបានស្កប់ចិត្តដែរ ។
- លូកា ១២:១៥-២១ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលប្រាប់មកយើងថា "ចូរប្រយ័ត្ន ហើយខំចៀសវាងពីគ្រប់ទាំងសេចក្តីលោភចេញ" ហើយនិងបានបញ្ជាក់ថា យើងមានច្រើនប៉ុណ្ណា នោះមិនមែនជាគោលដៅ "ពិត" ឬ ក៏អត្ថន័យពិតនៃជីវិតរបស់យើងទេ ។ ព្រះអង្គបានរំលឹកយើងថា៖
    - យើងត្រូវ*តែប្រយ័ត្ន* ហេតុអ្វី? ពីព្រោះការលោភលន់ តែងតែលបចាំនៅឯមាត់ទ្វារជីវិតរបស់យើង ។ យើងត្រូវដឹងពីរឿងនេះ និង ប្រយ័ត្នការពារខ្លួនយើផ្ទាល់ ។
    - *សេចក្តីលោភលន់មានច្រើនប្រភេទ* ។ សេចក្តីលោភលន់គឺដូចជាសេចក្តីល្បួង ដែលមកពីគ្រប់មធ្យោបាយផ្សេងៗ ដែលតែងតែ

មើលមិនឃើញច្បាស់សោះ ។ សេចក្ដីលោភលន់អាចនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងនៅពេលនេះក្នុងផ្នែកផ្សេងៗ ។

- យើងត្រូវចងចាំពី*គោលដៅពិត ឬ អត្ថន័យពិតរបស់ជីវិតរបស់យើងមិនអាស្រ័យលើអ្វីដែលយើងមាននោះទេ* ។ ការចងចាំនេះនឹងជួយបញ្ឈប់នូវសេចក្ដីលោភលន់ មិនឲ្យមកចាក់ឫសនៅក្នុងជីវិតរបស់យើង ។

- ១ ធីម៉ូថេ ៦:៩-១០ ប្រាប់យើងនូវផលវិបាកនៃសេចក្ដីលោភលន់ និង សេចក្ដីស្រឡាញ់ប្រាក់ ដែលនឹងនាំឲ្យយើងធ្លាក់ទៅក្នុងសេចក្ដីប៉ងប្រាថ្នាដ៏ល្ងីល្ងើ និង ប្រកបដោយគ្រោះថ្នាក់ជាទីបំផុត ដែលនៅពេលចុងក្រោយឲ្យមានភាពអន្តរាយ និង ការវិនាសបង់ ហើយនិងបានចែងថា ការស្រឡាញ់នោះគឺជាឫសគល់នៃអំពើទុច្ចរិតទាំងអស់ និងអាចនាំឲ្យយើងវង្វេងចេញពីជំនឿ និង ប្រឈមមុខនឹងសេចក្ដីទុក្ខព្រួយយ៉ាងខ្លាំង ។ នៅពេលដែលយើងអនុញ្ញាតឲ្យសេចក្ដីលោភលន់ចូលមកក្នុងជីវិតរបស់យើង លទ្ធផលចុងក្រោយពិតជាអាក្រក់ណាស់សំរាប់យើង ។

តើយើងកំពុងព្យាយាមបំរើចៅហ្វាយពីរឬ? ពួកអ្នកទារពន្ធ កាលពីសម័យព្រះយេស៊ូគឺលោភលន់ចង់បានប្រាក់ណាស់ និងគេបានយកពន្ធពីអ្នកក្រលើសពីច្បាប់តម្រូវឲ្យបង់ពន្ធដោយព្រោះអ្នកយកពន្ធទាំងនោះ គេបានយកជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនរបស់គេ ។ ខ្ញុំសង្ឃឹមថា យើងមិនប្រើនូវរបៀបលោភលន់ដ៏ហួសហេតុនេះទេ យើងប្រហែលជាមានអារម្មណ៍ច្របូកច្របល់នៅក្នុងចិត្ត បើសិនជាយើងពិតជាស្មោះត្រង់មែន ។

នៅពេលដែលយើងព្យាយាមអស់ពីសមត្ថភាពរបស់យើង ដើម្បីដើរតាម និង បំរើដល់ព្រះជាម្ចាស់ សេចក្ដីល្បួងដែលលេចធ្លោរឡើង គឺយើងព្យាយាមបំរើប្រាក់នៅពេលជាមួយគ្នា ។ ទោះបីជាចិត្តរបស់យើងបោកបញ្ឆោតយើងឲ្យគិតថា យើងអាចបំរើ "ចៅហ្វាយ" ទាំងពីរក៏ដោយ គម្ពីរម៉ាថាយ ៦:២៤ បានចែងយ៉ាងច្បាស់នូវអ្វី ដែលព្រះយេស៊ូទ្រង់ព្រះតំរិះថា៖ "អ្នករាល់គ្នាមិនអាចបំរើព្រះផង និង ប្រាក់ផងបានទេ" ។

១ ធីម៉ូថេ ៦:៥ ព្រមានយើងអំពីការគិតខុសឆ្គង ដែលថា "ការកោតខ្លាចព្រះ ជាមធ្យោបាយ ដើម្បីបានចំណេញប្រាក់ ។" ព្រះគម្ពីរបានផ្ដល់ឲ្យយើងនូវគំរូ

ជាច្រើននៃអស់អ្នកណាដែលបានព្យាយាម "បំរើចៅហ្វាយពីរ" ហើយនិងផលវិបាកទាំងឡាយ នៅក្នុងជីវិតរបស់គេ ។ គឺមានប្រយោជន៍ ដែលយើងត្រូវរៀនពីកំហុសរបស់ពួកគេគឺ:

- នៅក្នុងគម្ពីរ លូកា ១៨:១៨-២៨ មានតាម៉ឺនវ័យក្មេង ដែលមានស្តុកស្តម្ភម្នាក់ ដែលគោរពប្រតិបត្តិដល់គ្រប់ទាំងបញ្ញត្តិរបស់ព្រះជាម្ចាស់តាំងពីក្មេង ដូច្នេះគាត់ជាមនុស្សសុចរិតល្អណាស់ ។ គាត់មានចំណុចខ្សោយមួយ គឺគាត់ស្រឡាញ់ប្រាក់ដែរ ។ គាត់មានទឹកចិត្តច្របូកច្របល់ ដោយចង់ផ្គាប់ព្រះហឫទ័យព្រះជាម្ចាស់ផង តែស្រឡាញ់ទព្យសម្បត្តិផង ។ ក្រោយពីគាត់បានជួបជាមួយព្រះយេស៊ូរួចមក គាត់ "បានដើរចេញទៅទាំងកើតទុក្ខព្រួយ" ។ ព្រះយេស៊ូបានប្រើគំរូនេះ ដើម្បីបង្រៀនឲ្យដឹងពីការលំបាករបស់អស់អ្នកណា ដែលស្រឡាញ់ទ្រព្យសម្បត្តិ គឺមានការពិបាកក្នុងការចូលទៅក្នុងនគរស្ថានសួគ៌ ។
- នៅក្នុងគម្ពីរ ម៉ាថាយ ២៦:១៤-១៥ យើងបានអានពីរឿងរបស់យូដាសប្រហែលគាត់ជាអ្នកដែលជាគំរូដ៏ប្រសើរនៃការលោភលន់ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរ ។ គាត់ជាសិស្សរបស់ព្រះយេស៊ូ ប៉ុន្តែគាត់ស្រឡាញ់ប្រាក់ដែលអារក្សវាប្រើឲ្យគាត់ក្បត់នឹងព្រះយេស៊ូ ។ គាត់បានទទួលប្រាក់ ៣០ ដុំ ប៉ុន្តែគាត់ក៏ធ្វើអត្តឃាដមិនយូរប៉ុន្មាន ក្រោយពីទទួលប្រាក់នោះរួចហើយ ។
- នៅក្នុងកិច្ចការជំពូក ៥:១-៤ អាណានាស និង សាភីរ៉ាមានចិត្តសទ្ធាជ្រះថ្លាបានលក់ដីរបស់គេ និង បាននាំមកថ្វាយដល់ពួកជំនុំ ប៉ុន្តែបានលួចទុកប្រាក់ដែលគេបានទទួលពីលក់ដីនោះមួយចំណែក ។ ពួកគេបានព្យាយាមបំរើព្រះជាម្ចាស់ចំពេក ដោយមានចិត្តសទ្ធាជាមួយនឹងពួកជំនុំ ប៉ុន្តែចង់បានប្រាក់ខ្លះនិងចង់បានការកោតសរសើរពីមនុស្សដទៃសំរាប់ខ្លួនឯង ។ នៅពេលដែលគេបានកុហកដល់ពេត្រុស ចំពោះរឿងលាក់ប្រាក់ទុកខ្លះ សំរាប់ប្រើការខ្លួនឯងនោះ ពួកគេត្រូវទទួលនូវការកាត់ទោសពីព្រះជាម្ចាស់ ហើយពួកគេក៏ស្លាប់ទាំងពីរនាក់ទៅ ។

ជនគណនាជំពូក ២២-២៤ ប្រាប់ពីរឿងរបស់បាឡាម ដែលជាព្យាការីរបស់ព្រះជាម្ចាស់នៅកាលពីសម័យដើម នៃប្រទេសអ៊ីស្រាអែល ។ គាត់បានព្យាយាមប្រើអំណាចចេស្តាដ៏ពិសេស ដែលព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់ឲ្យគាត់ តែគាត់យក

អំណាចចេស្តានោះ ទៅប្រើជាប្រយោជន៍ផ្ទាល់ខ្លួនវិញ ។ ដោយសារតែគាត់ចង់បានប្រាក់ គេបានជួលគាត់ឲ្យដាក់បណ្តាសាដល់រាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់។ បាឡាមមានចិត្តរវេរវែកគឺថាគាត់ត្រូវតែគោរពស្មោះស្ម័គ្រ ចំពោះព្រះជាម្ចាស់ តែគាត់បែរទៅជាមានបំណងចំណេញផ្ទាល់ខ្លួន ។ នៅក្នុងគម្ពីរ ២ ពេត្រុស ២:១៥ បានចែងថា គាត់បានស្រឡាញ់ "កំរៃនៃការទុច្ចរិត" ។ ក្រោយមកគាត់ត្រូវបាត់បង់លុយអស់ និងបាត់បង់ជីវិតទៀត ។

ការស្កប់ចិត្ត

ការស្កប់ចិត្តគឺជា "ការដឹងជាក់ថា ព្រះជាម្ចាស់បានផ្តល់ឲ្យយើងគ្រប់យ៉ាងដែលយើងត្រូវការ សំរាប់សុភមង្គលបច្ចុប្បន្នរបស់យើង" ។ អ្វីៗដែលយើងត្រូវការនោះគឺខុសពីអ្វី ដែលយើងចង់បាន! ព្រះគម្ពីរបានលើកទឹកចិត្តឲ្យមានសេចក្តីសុខសាន្ត និង ស្កប់ចិត្តជាមួយនឹង៖

- *អ្វីដែលយើងមាន* ។ មជ្ឈដ្ឋានដែលនៅជុំវិញយើងបានប្រាប់យើងថា មានទ្រព្យសម្បត្តិកាន់តែច្រើន និងនាំឲ្យយើងមានសុភមង្គល ។ ប៉ុន្តែនៅក្នុងគម្ពីរហេព្រើរ ១៣:៥ បានចែងថា "ចូរកុំឲ្យជីវិតអ្នករាល់គ្នាស្រឡាញ់ប្រាក់ ហើយនិង ចូរស្កប់ស្កល់ជាមួយនឹងអ្វី ដែលអ្នកមានហើយប៉ុណ្ណោះចុះ ។"
- *ទោះបីស្ថិតនៅក្នុងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ ទោះការនោះល្អ ឬអាក្រក់ក៏ដោយ* ។ យើងត្រូវដើរតាមគំរូរបស់លោកសាវ័កប៉ូល នៅពេលដែលគាត់ និយាយថា "ខ្ញុំរៀនស្កប់ចិត្តនៅគ្រប់កាលៈទេសៈទាំងអស់ ខ្ញុំធ្លាប់ទាំងឆ្អែត ទាំងឃ្លាន ទាំងមាន ទាំងខ្វះខាត" (ភីលីព ៤:១២) ។
- *អ្វីដែលយើងអាចរកបាន* (លូកា ៣:១៤) ។ គឺជាការងាយធ្វើឲ្យយើងប្រៀបធៀបពីប្រាក់ខែរបស់យើងទៅនឹងប្រាក់ខែអ្នកដទៃ និង មិនសប្បាយចិត្ត នៅពេលឃើញគេមានប្រាក់ខែច្រើនជាងយើង ។ យើងគួរតែមានឥរិយាបថមួយដែលថា "យើងខំធ្វើការដោយអស់ពីចិត្តរបស់យើង ទុកដូចជាការធ្វើថ្វាយព្រះអម្ចាស់មិនមែនធ្វើសំរាប់ផ្គាប់ដល់មនុស្សឡើយ ព្រោះយើងដឹងថា នឹងទទួលបានរង្វាន់ពីព្រះអម្ចាស់មក" (កូល៉ុស ៣:២៣-២៤) ។
- *អ្នកដទៃដែលបានទទួលព្រះពរ ឬ មានអត្ថប្រយោជន៍លើសយើង* ។ នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ១៣:៨-១១ អាប្រាហាមបានអនុញ្ញាតឲ្យ ឡុត ជ្រើសរើសយកដីមុនគេ គឺជាដីដែលនៅចំពីមុខគេ ។ គាត់សប្បាយរីករាយ ដោយបានទទួល

នូវព្រះពរចំរុងចំរើន ដោយបានទឹកដីមានជីជាតិល្អ ដោយមិនដណ្តើមយកជារបស់សំរាប់ខ្លួនឯងឡើយ ។ បើយើងដឹងពីការស្កប់ចិត្ត នោះយើងនឹងអាចសប្បាយរីករាយនៅពេលដែលយើងឃើញ អ្នកដទៃបានទទួលព្រះពរ ឬមានច្រើនជាងយើង ។

អាថ៌កំបាំង ទី យ៉ាង នៃការស្កប់ចិត្ត ។ អាថ៌កំបាំងទីមួយ នៃការស្កប់ចិត្តនោះគឺស្ថិតលើឥរិយាបថរបស់យើង ។ យើងត្រូវតែមានភាពកតញ្ញូ និងរីករាយនឹងអ្វីដែលយើងមាន (ប្រាក់ ទ្រព្យ សុខភាព គ្រួសារ) មិនត្រូវឲ្យយើងរអ៊ូរទាំចំពោះអ្វីដែលយើងមិនមាន ។ យើងមិនត្រូវប្រៀបធៀបនូវអ្វីដែលយើងមាន ឬប្រៀបខ្លួនយើងទៅនឹងមនុស្សដែលនៅជុំវិញយើងឡើយ គឺហុចផលមកឲ្យមានតែសេចក្តីអំនួតតែប៉ុណ្ណោះ(បើសិនជាយើងមានច្រើនជាងគេ) ឬនាំឲ្យយើងច្រណែន (បើយើងមានតិចជាងគេ) ។

អាថ៌កំបាំងទី ២ គឺផ្អែកលើទំនាក់ទំនងរបស់យើងជាមួយនឹងព្រះជាម្ចាស់ ។ គំរូដ៏ល្អបំផុតនោះ យើងប្រទះឃើញនៅក្នុងជីវិតរបស់លោក ប៉ូល ដែលគាត់មាន "អាថ៌កំបាំង" នៃការស្កប់ចិត្ត ដែលអាចផ្តល់កម្លាំងឲ្យគាត់អាចធ្វើការអ្វីគ្រប់យ៉ាងនៅក្នុងជីវិតរបស់គាត់ ដោយព្រោះព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់កម្លាំង ឲ្យគាត់ (ភីលីព ៤:១៣) ។

ទីបី យើងអាចស្កប់ស្កល់ចិត្ត ដោយសារតែការចងចាំនូវសេចក្តីពិតដូចខាងក្រោមនេះគឺ៖

- ព្រះជាម្ចាស់មិនដែលចាកចោលយើងទេ (ហេព្រើ ១៣:៥) ការធានាអះអាងពីសេចក្តីស្មោះត្រង់ និង ព្រះវត្តមានរបស់ព្រះជាម្ចាស់ នៅក្នុងជីវិតរបស់យើងនឹងនាំឲ្យយើងមានការស្កប់ស្កល់ក្នុងចិត្ត ទោះបីជាយើងមានស្ថានភាពលំបាកលំបិនផ្អែកប្រាក់កាសក៏ដោយ ។
- យើងមិនបានយកអ្វីមកសោះ នៅពេលដែលយើងកើតមកក្នុងលោកិយនេះហើយ និង មិនអាចយកអ្វីចេញពីនេះទៅវិញបាន នៅពេលដែលយើងស្លាប់ (១ ធីម៉ូថេ ៦:៧) ។ ប្រាក់កាស និង ទ្រព្យធនរបស់យើងគ្រាន់តែជាការបណ្តោះអាសន្នតែប៉ុណ្ណោះ ហើយនិងមិនមានតម្លៃអ្វីទាំងអស់ នៅពេលដែលយើងចប់ពីលោកិយនេះទៅ (ម៉ាថាយ ៦:១៩) ។ ការគោរពប្រតិបត្តិព្រះដែលមានទាំងចិត្តស្កប់ស្កល់ផង នោះគឺជាកំរៃធំមែនទែន (១ ធីម៉ូថេ ៦:៦) ។

ការស្កប់ចិត្ត និង ជីវិតដែលកោតខ្លាចព្រះនោះគឺជាអត្ថប្រយោជន៍ធំធេងជាងការខំព្យាយាមប្រមូលទ្រព្យធនទៅទៀត ។

- ការមានគ្រាន់តែគ្រប់ល្មមសំរាប់សេចក្តីត្រូវការរបស់យើងនោះគឺជាទិសដៅរបស់យើងហើយ ។ អ្នកនិពន្ធបទគម្ពីរសុភាសិត ៣០:៨-៩ បានចែងថា "សូមកុំឲ្យទូលបង្គំទីទ័លក្រ(មានតិចពេក) ឬ មានស្តុកស្តម្ភពេក(មានច្រើនពេក) តែសូមផ្តល់ឲ្យទូលបង្គំមានអាហារប្រចាំថ្ងៃ(គ្រាន់តែគ្រប់ល្មម) ក្រែងលោទូលបង្គំមានច្រើនពេក ទៅជាភ្លេចព្រះអង្គ ឬ ក្រែងទូលបង្គំក្រពេក ទៅជាលួចគេនាំឲ្យខូចព្រះនាមរបស់ព្រះរបស់ទូលបង្គំ ។"

ការមានឥរិយាបថខាងលើនេះ គឺអាស្រ័យលើកម្លាំង ដែលព្រះជាម្ចាស់ប្រទានឲ្យមកមិនមែនពឹងលើកម្លាំងផ្ទាល់ខ្លួនឡើយ ហើយនិងការចងចាំពីព្រះបន្ទូលនៃសេចក្តីពិតរបស់ព្រះនៃព្រះជាម្ចាស់ និង ជួយឲ្យយើងបានស្កប់ចិត្ត ទោះប្រឈមមុខនឹងកាលៈទេសៈណាក៏ដោយ ។

ការថ្វាយជន្ងាយ

យើងបានគាំទ្រដល់ការងាររបស់ព្រះជាម្ចាស់ និង គោលបំណងព្រះរាជហឫទ័យរបស់ព្រះអង្គ ដោយការថ្វាយដល់ប្រជារាស្ត្ររបស់ព្រះអង្គ និង អស់អ្នកដែលកំពុងត្រូវការ ។ ការឲ្យដល់អ្នកដទៃ គឺជាទឹកចិត្តខាងក្នុងរបស់យើង គឺជាការសំខាន់ទីមួយ ។

មានហេតុផលបីយ៉ាងចំពោះការថ្វាយជន្ងាយ ។ "អ្នករាល់គ្នាបានទទួលដោយឥតគិតថ្លៃ ចូរឲ្យទៅវិញក៏មិនត្រូវសំចៃអ្វីដែរ" បទគម្ពីម៉ាថាយជំពូក ១០:៨ ។ "ដ្បិតព្រះទ្រង់ស្រឡាញ់មនុស្សលោកដល់ម្លេះ ទើបទ្រង់ ប្រទានព្រះរាជ បុត្រាទ្រង់តែមួយ" អាននៅក្នុងយ៉ូហាន ៣:១៦ ។ ដំបូង*យើងឲ្យទៅអ្នកដទៃ ដោយឆ្លើយតបជាធម្មតា ព្រោះការ ដែលបានទទួលជាច្រើន* រួចហើយមកពីព្រះជាម្ចាស់ ។ នៅពេលដែល យើងពិត ជាដឹងគុណានូវអ្វីទាំងអស់ ដែលយើងបានទទួលពីព្រះជាម្ចាស់ យើងត្រូវប្រគល់ ឲ្យទៅអ្នកដទៃដោយមានចិត្តសទ្ធាដែរ ។

ទីពីរ *ការឲ្យនេះគឺធ្វើឲ្យអំណាចនៃសេចក្តីលោភលន់ និង សម្ភារៈនិយមនៅក្នុងជីវិតបាក់បែក* (សម្ភារៈនិយមមានន័យថា ការគិតគូរពីការឲ្យតម្លៃលើសម្ភារៈធ្ងន់ពេក) ។ ១ ធីម៉ូថេ ៦:១៧-១៨ បានលើកទឹកចិត្តយើង មិនឲ្យដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់យើងទៅលើទ្រព្យសម្បត្តិ ប៉ុន្តែសូមដាក់សេចក្តីសង្ឃឹមរបស់

យើងទៅលើព្រះជាម្ចាស់ និង *ត្រូវមានចិត្តសទ្ធា និង ព្រមចែកចាយដោយស្មោះ ស្ម័គ្រ* នៅក្នុងគម្ពីរ លូកា ១៨:២២ ព្រះយេស៊ូ បានលើកទឹកចិត្តដល់នាម៉ឺនវ័យ ក្មេងស្រដៀងគ្នានេះដែរ ដែលថា "ចូរលក់របស់របរដែលអ្នកមានទាំងអស់ *ហើយនិងចូរឲ្យរបស់នោះចែកទៅអ្នកក្រ . . .*" ទម្លាប់នៃការចែកឲ្យអ្នកដទៃដោយសុទ្ធចិត្តនោះ នឹងជួយបំផ្លាញដល់អំណាចនៃសេចក្ដីលោភលន់ និង ទម្លាប់ "ដែលចង់បានហើយចង់បានទៀត" គឺអាចចាក់ឫសនៅក្នុងជីវិតរបស់យើងយ៉ាងងាយស្រួល ។

នៅក្នុងគម្ពីរកិច្ចការ ជំពូក ២០:៣៥ ព្រះយេស៊ូមានបន្ទូលថា៖ «ការឲ្យនោះបានទទួលព្រះពរជាងការទទួល» ។ មនុស្សដែលសប្បុរស តែងបានទទួលព្រះពរ តាមបទគម្ពីរសុភាសិត ២២:៩ ។ ហេតុផលទី ៣ នៃការឲ្យ គឺថានៅពេលដែលយើងព្រមធ្វើការនោះដោយសទ្ធា*នោះយើងនឹងបានទទួលនូវព្រះពរត្រឡប់មកវិញ* ។ ២ កូរិនថូស ៩:៦ បានពណ៌នាពីច្បាប់នៃការព្រោះចុះ និង ការប្រមូលច្រូត កាត់ដែលបានចែងថា "អ្នកណាដែលបានព្រោះតិច និង ច្រូតបានតិច ហើយឯអ្នកណាដែលព្រោះច្រើននឹងច្រូតបានច្រើនដែរ" ។ នៅពេលដែលយើងឲ្យដោយសទ្ធា យើងនឹងបានទទួលព្រះពរពីព្រះជាម្ចាស់ក៏បានច្រើនលើសពីការស្មានទៅទៀត ។ លូកា ៦:៣៨ លើកទឹកចិត្តយើងអំពីការឲ្យរបស់យើង ដោយសេចក្ដីសន្យាថា "បើយើងវាល់ឲ្យគេប៉ុណ្ណានោះ យើងនឹងបានទទួលតាមរង្វាល់ដែលយើងបានវាល់ឲ្យគេនោះដែរ ។ យើងឲ្យទៅអ្នកដទៃច្រើនប៉ុណ្ណានោះ យើងនឹងបានទទួលមកក្នុងជីវិតយើងវិញបានច្រើនប៉ុណ្ណោះដែរ ។

តើយើងត្រូវឲ្យទៅអ្នកណា? ព្រះគម្ពីរបានប្រាប់យើងថាយើងគួរឲ្យទៅ:

- អ្នកទាំងឡាយណាដែលយើងធ្វើការ និង បំរើព្រះជាម្ចាស់ជាព័ន្ធការរីនៅក្នុងក្រុមជំនុំ ។ ១ ធីម៉ូថេ ៥:១៧; ១ កូរិនថូស ១៦:១ ។
- រាស្ត្ររបស់ព្រះដែលកំពុងខ្វះខាត រ៉ូម ១២:១៣; ២ កូរិនថូស ៨:១៤; យ៉ាកុប ២:១៥-១៧ ។
- អ្នកដែលយើងបានទទួលនូវការលើកទឹកចិត្ត ផ្នែកខាងឯព្រលឹងវិញ្ញាណ ឬ ទទួលនូវសេចក្ដីបង្រៀន ។ រ៉ូម ១៥:២៧ ។
- ជនក្រីក្រ និង ជនកំពុងខ្វះខាត ។ ម៉ាថាយ ៦:២

សុភាសិត ១៩:១៧ បានចែងថា អ្នកណាដែលមានចិត្តអាណិត ចែកដល់ពួកទាល់ក្រ នោះឈ្មោះថាថ្វាយឲ្យព្រះអម្ចាស់ខ្ចី ទ្រង់នឹងតបស្នងសងគុណអ្នកនោះវិញនៅពេលក្រោយ ។

តើយើងគួរថ្វាយប៉ុន្មានទៅ? ដប់ភាគរយនៃប្រាក់ចំណូល (ដង្វាយ ១ ភាគ ១០) ដែលបានបញ្ជាក់យ៉ាងច្បាស់នៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាចាស់ (ម៉ាឡាគី ៣:៨-១០) ។ រីឯនៅក្នុងគម្ពីរសញ្ញាថ្មី មិនបានផ្តល់ពីតួលេខច្បាស់លាស់ទេ គោលការណ៍នៃការថ្វាយដង្វាយនេះមាននៅក្នុង ចោទិយកថា ១៤: ២២-២៩ គឺជាគោលការណ៍នៃចិត្តសប្បុរស ដែលបានចែងនៅក្នុងបទគម្ពីរខាងលើគឺ ២ កូរិនថូស ៩:៦ និង លូកា ៦:៣៨ ដែលបង្ហាញប្រាប់ឲ្យយើងត្រូវថ្វាយយ៉ាងតិច ១០ ភាគរយ និងច្រើនជាងនេះទៅទៀត តាមដែលព្រះជាម្ចាស់ផ្តល់ឲ្យយើងនូវការចំរុងចំរើនផ្នែកថវិកានោះ ។

គំរូនៃការថ្វាយដង្វាយ នៅក្នុងព្រះគម្ពីរខាងក្រោមនេះ ជួយឲ្យយើងនូវការបង្ហាញផ្លូវដូចតទៅ៖

- ម៉ាឡាគី ៣:៨ បានបង្ហាញថាយើងអាច*កេងយករបស់ព្រះជាម្ចាស់ បើសិនជាយើងបានឲ្យនូវអ្វីជារបស់ផងព្រះជាម្ចាស់ទៅព្រះអង្គ* គឺមានន័យថា បើយើងមិនបានថ្វាយដង្វាយ ១ភាគ១០ (នៅក្នុងខ ១០) យើងនឹងបានទទួលព្រះពរដ៏ច្រើនមហិមា ។
- អាប្រាហាំបានថ្វាយ *១០% នៃអ្វីៗដែលគាត់មានជូនទៅពួកបូជាចារ្យ* នៅក្នុងលោកុប្បត្តិ ១៤:២០ ។
- រាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ *ត្រូវផ្តល់អ្វីដែលជាចំណែកនៃព្រះពររបស់ព្រះជាម្ចាស់ដែលបានប្រទានពរ* ដល់គេ (ចោទិយកថា ១៦:១៧) ។
- អ្នកក្រុងកូរិនថូស *គេបានឲ្យច្រើនហួសពីលទ្ធភាពរបស់គេទៅទៀត* នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរ ២ កូរិនថូស ៨:៣ ។
- កូនាលាស *បានឲ្យដោយសទ្ធាដល់អ្នកដែលកំពុងខ្វះខាត* នៅក្នុងកណ្ឌគម្ពីរកិច្ចការ ១០:២ ។
- ស្ត្រីមេម៉ាយដ៏ក្រីក្រម្នាក់ *បានថ្វាយទាំងអស់នូវអ្វីដែលគាត់មានសំរាប់រស់នៅនៅ* ក្នុងកណ្ឌគម្ពីរម៉ាកុស ១២:៤៤ ។

- ដាវីឌមានបំណងថ្វាយទៅព្រះជាម្ចាស់ *តែអ្វីដែលមានតម្លៃដល់ទ្រង់ផ្ទាល់តែប៉ុណ្ណោះ* នៅក្នុងគម្ពីរ ២៨:២៨ ។
- នៅក្នុងពួកជំនុំកាលពីជំនាន់ដើម *គ្រប់ទាំងរបស់ទាំងអស់គេយកមកដាក់រួម* ដោយចែកចាយគ្នាក្នុងចំណោមពួកអ្នកជឿ (កិច្ចការ ៤:៣២) ។

តើយើងត្រូវថ្វាយដោយរបៀបណា?

យើងត្រូវថ្វាយ . . . ទៅព្រះជាម្ចាស់ជាដំបូងនូវអ្វី ដែលជាពិសេសបំផុតពីទ្រព្យធន ដែលយើងរកបានមក ។ សុភាសិត ៣:៩ ។

យើងត្រូវថ្វាយ . . . ដោយចិត្តត្រេកអរ មិនមែនស្ទាក់ស្ទើរឡើយ ឬ នៅក្រោមការបង្ខិតបង្ខំឡើយ ។ កូរិនថូស ៩:៧ យើងត្រូវថ្វាយ . . . ដោយគ្រប់ទាំងការប្រឹងប្រែងដ៏ពិសេសបំផុតរបស់យើង ។ កូរិនថូស ៨:៧ ។

យើងត្រូវថ្វាយ . . . ដោយសម្ងាត់មិនចាំបាច់ឲ្យនរណាដឹងឡើយ មានតែព្រះជាម្ចាស់ទើបអាចជ្រាប និង ឃើញយើង ។ ម៉ាថាយ ៦:៣-៤ ។

យើងត្រូវថ្វាយ . . . គឺជាឯកសិទ្ធិ ដែលយើងបានថ្វាយដល់រាស្ត្ររបស់ព្រះជាម្ចាស់ ។ ២កូរិនថូស ៨:៤ ។

យើងត្រូវមាន . . . វិន័យនៃការលៃប្រាក់ទុកដោយឡែក រាល់អាទិត្យ នៃប្រាក់ចំណូលរបស់យើង ។ ១ កូរិនថូស ១៦:២ ។

ដូចដែលលោក ប៉ូល មានប្រសាសន៍ សូមឲ្យដង្វាយសប្បុរសរបស់យើងបង្ហាញឲ្យឃើញថាមាន "ក្លិនក្រអូប ដែលជាដង្វាយ ដែលព្រះជាម្ចាស់ព្រមទទួលយក និង គាប់ព្រះហឫទ័យដល់ព្រះជាម្ចាស់" ។ ដោយព្រោះតែយើងបានថ្វាយដល់ព្រះជាម្ចាស់ មានសេចក្ដីសន្យាមួយឃ្លាចែងថា "ព្រះជាម្ចាស់នឹងបំពេញគ្រប់ទាំងអស់ ដែលអ្នករាល់គ្នាត្រូវការ តាមភោគសម្បត្តិនៃទ្រង់ដ៏ឧត្តម ក្នុងព្រះគ្រីស្ទយេស៊ូ" ភីលីព ៤:១៨-១៩) ។